

8. 6. 2020

Trieda VI. A Základnej školy v Spišskej Teplici na spoločnej koncoročnej fotografii. Triedny učiteľ RÓBERT GLATZ je prekvapený, ako jeho žiaci počas pandémie vyrástli.

NECHCEL, ABY KORONAVÍRUS PRIPRAVIL O RADOSŤ SYNA A JEHO SPOLUŽIAKOV

Aj tak sú spolu

Koronavírus stopol aj zhotovovanie triednych fotografií na konci školského roka, ktoré si ako dospelí s nostalgiou prezeráme v albume. Taliansky manažér **GUIDO ANDREA LONGHITANO (52)**, ktorý si zamiloval Slovensko, však našiel riešenie.

Dnes riaditeľ dvoch výrobných spoločností v Poprade k nám prišiel v roku 2002. „Objavil som Slovensko, o ktorom som veľa nevedel. Po krátkom čase som zistil, že je to krajina s hlbokými rodinnými hodnotami a so silným pracovným nasadením.“ Rodák z Ligúrie, z oblasti zelených kopcov a krásneho mora, pôsobil ako vyštudovaný právnik v Janove, Londýne a americkom Sacramente, aby napokon zúročil svoje pracovné schopnosti na Slovensku.

Hasič v Amerike

Už ako 13-ročný si zaobstaral svoj prvý fotoaparát. „Spočiatku som fotografoval len tak pre radosť. Časom sa však moja vášeň zmenila na snahu prispievať spoločenstvám, v ktorých som žil a žijem. Bol som napríklad dobrovoľníkom záchrannej zdravotnej služby v Taliansku a dobrovoľným hasičom počas pobytu v Kalifornii. Prispieval som svojou prácou dobrovoľníka, ale zároveň som fotografiou dokumentoval ich každodenné nasa-

denie a odhodlanie pomáhať ľuďom.“ V tejto záľube pokračuje aj na Slovensku. „Mojou vášňou je prezentovať prostredníctvom fotografie to, čo nás obklopuje, hlavne ľudí a ich aktivity. Projekty si vyberám a vytváram sám.“ Napríklad slovenské tradície a kultúra ho zaujali natoľko, že vytvoril a vydal knihu fotografií o medzinárodnom folklórnom festivale, ktorý sa každoročne

GUIDO ANDREA LONGHITANO si Slovensko zamiloval. Založil si tu rodinu, v Poprade vedie dve firmy.

šiestich mesiacov cestujúcim Slovákom aj zahraničným turistom z celého sveta.“

Radosť detí

Guido Andrea Longhitano si u nás založil rodinu, jeho syn navštevuje miestnu slovenskú základnú školu. Nielen ako fotograf, ale hlavne ako otec si každý rok našiel čas na to, aby zhotovil ku koncu školského roka spoločnú fotografiu triedy. „Takáto fotografia je krásny zvyk. Prichádza fotograf, všetci žiaci sú pekne vystrojení a učesaní, postavení v radoch... Počas tohtoročnej podivnej jari pandémie zabránila deťom chodiť do školy a stretávať sa so spolužiakmi. Zrodil sa vo mne nápad zvečniť spolužiakov môjho syna, aby si mohli ako dospelí obnoviť spo-

Krásy slovenského folklóru počas festivalu vo Východnej očami GUIDA LONGHITANA.

koná vo Východnej. Dôverou ho poctili aj naše bezpečnostné zložky. Mohol byť prítomný pri zákrokoch takzvaných kukláčov, aby fotograficky zdokumentoval ich prácu. „Vydal som dve reportážne knihy, jedinečné nielen na Slovensku, ale aj v Európe. Mojou snahou bolo prelomiť bariéru a zdokumentovať prácu i nasadenie hasičov a policajtov. Dal som si záležať aj na tom, aby išlo o také vyhotovenie, ktoré doteraz nebolo prezentované. V mojom srdci navždy zostane aj výstava portrétov slovenských hasičov v životnej veľkosti, prostredníctvom ktorých som ich mohol hrdo ukázať na Letisku M. R. Štefánika v Bratislave počas

mienku na krásne školské časy. Spojil som preto žiakov virtuálnym spôsobom.“

Triedny učiteľ kontaktoval rodičov žiakov cez školskú sieť Edupage a dohodli sa na tom, že každého žiaka ochotný manažér z Talianska a uznávaný fotograf odfoťí samostatne doma. Guido Andrea Longhitano potom všetky zábery spojil do jednej spoločnej veľkej snímky. „Tento rok sme nemohli byť spolu, na svojich žiakov som sa mohol pozrieť iba na fotografiách. Bol to čudný pocit, aj keď veľmi krásny, vidieť ich všetkých znova po dvoch mesiacoch v triede, aj keď len na tabuli. Ostal som prekvapený, ako povyrástli,“ hovorí triedny učiteľ

Pochádza z Ligúrie. Na snímke je typické pobrežie, kde pahorkatiny vstupujú do mora.

Vo voľnom čase fotografuje, jeho autorské dielo, dvojmetrové snímky hasičov, sú vystavené vo vyhradenom priestore pred odletovými bránami na Letisku M. R. Štefánika v Bratislave na obdobie šiestich mesiacov.

Róbert Glatz. Podľa slov autora to bola pekná skúsenosť a hlavne všetci mali radosť, že im na pamiatku ostane takáto výnimočná snímka. „Tento vírus si zobral so sebou veľa ľudí, veľa pracovných miest a veľa snov. Jednu vec som však nechcel, aby si zobral radosť detí znovu sa vidieť, byť v jeden deň spolu s ostatnými spolužiakmi a so svojím triednym učiteľom na fotografii z konca roka.“

Slováci v priemysle

Taliansko bolo prvou krajinou v Európe, ktorú Covid-19 zasiahlo zvlášť ťažko. „Prežil som tieto mesiace s úzkosťou, ale aj s nádejou a presvedčením, že Taliansko dokáže zvrátiť dramatický priebeh pandémie a zastaviť jej šírenie. Zomrelo takmer 35 000 nakazených ľudí z 240 000 prípadov. Okamihy, ktoré ma najviac zasiahli, boli obrázky z resuscitačných miestností a konvoj vojenských nákladných automobilov, ktoré odvádzali mŕtvych bez možnosti rozlúčky s ich milovanými. Vypnutie krajiny bolo v Taliansku úplné. Vyše 60 miliónov

ľudí muselo ostať doma približne na 60 dní. Na nákup potravín mohla vyjsť z domu len jedna osoba, aj to nie každý deň. Lockdown v Taliansku neovplyvnil len ekonomiku krajiny a príjmy rodín, ale hlavne mladým ľuďom vo veľkom spôsobil stavy úzkosti a depresie,“ hovorí rodák z krajiny na Apeninskom polostrove, ako bolestivo ho zasiahli informácie o ničivom víruse v krajine, kde vyrastal.

Koronavírus však určite nezničil jeho sen, ktorý chce zrealizovať v krátkej budúcnosti. „Mojím zámerom je vytvoriť dokumentárno-fotografický projekt o ľuďoch pracujúcich v priemysle na Slovensku a prezentovať tak ich špecifickú odbornosť a znamenosť. Pomohol by som tak krajine, ktorej som od roku 2016 občanom. Chcem takto ukázať samotným Slovákom aj nádejným investorom veľký potenciál, ktorý máme priamo tu u nás v srdci Európy.“

ERIKA SZALAYOVÁ
FOTO: GUIDO ANDREA LONGHITANO